

לאותו מסך מאיר מה שמאיר. ואז
אותה מחשבה עליונה מאירה
באור נסתר שלא ידוע,
והמחשבה הזו לא יודעת.

אז מפה אור המחשבה הזה שלא
נודע בהארת (המסך) הפרישה
הפריסה שעומד שמאיר ממה
שלא ידוע ולא נודע ולא התגלה.
ואז הארת המחשבה הזו שלא
נודעת מפה בהארת המסך,
ומאירים פאחד.

ונעשים תשעה היכלות,
וההיכלות אינם אורות, ואינם
רוחות, ואינם נשמות, ואין מי
שיעמד בהם. רצונם של כל
תשעה האורות, כלם עומדים
במחשבה, שהיא אחת מהן
בחשבון, כלם לרדף אחריהם.
בשעה שעומדים במחשבה, ולא
משגים ולא נודעים, ואלו לא
עומדים, לא ברצון ולא במחשבה
עליונה, תופסים בה ולא תופסים
בה. באלו עומדים כל סודות
האמונה, וכל אותם אורות מסוד
המחשבה העליונה ומטה, כלם
נקראים אין סוף. עד כא מגיעים
האורות ולא מגיעים, ולא נודעים
כאן לא רצון ולא מחשבה.

בשמאירה המחשבה ולא נודע
ממה מאירה, אז מתלבשת
ונסתרת בתוך הבינה, ומאיר מי
שמאיר, ונכנסים זה בזה, עד
שכלם נכללים פאחד. ובסוד
הקרוב כשהוא עולה, הכל נקשר
זה בזה ומאיר זה בזה. אזי כלם
עומדים בעליה, והמחשבה
מתעטרת באין סוף. אותו האור
שמאירה ממנו המחשבה
העליונה (שאינו ידע בה כלל), נקרא
אין סוף, שממנו (וממנו)
ועומדת ומאירה למי שמאירה,
ועל זה הכל עומד. אשרי חלקם
של הצדיקים בעולם הזה ובעולם
הבא.

עלאה, מטי ולא מטי, עד ההוא פריסא נהיר
מה דנהיר. וכדין ההוא מחשבה עלאה, נהיר
בנהירו סתים דלא ידיע. והאי מחשבה לא ידע.

בדין בטש האי נהירו דמחשבה דלא אתיידע,
בנהירו (נ"א דפרסא) דפרשא, דקיימא דנהיר
ממה, (דף רס"ט ע"א) דלא ידיע, ולא אתיידע, ולא
אתגליא. וכדין, (נ"א הא) דא נהירו דמחשבה דלא
אתיידע, בטש בנהירו דפריסא, ונהרין פחדא.

ואתעבירו תשעה היכלין, והיכלין לאו אינון
נהורין, ולא אינון רוחין, ולא
אינון נשמתין, ולא אית מאן דקיימא בהו.
רעותא דכל תשע נהורין, קיימי פלהו
במחשבה, דאיהי חד מנייהו בחושבנא, פלהו
למרדף אבתרייהו. בשעתא דקיימי
במחשבה, ולא מתדבקן ולא אתיידעו. ואלין
לא קיימי, לאו ברעותא, ולא במחשבה
עלאה, תפסין בה ולא תפסין. באלין קיימין
כל רזין דמהימנותא, וכל אינון נהורין, מרזא
דמחשבה עלאה ולתתא, פלהו אקרונ אין
סוף. עד הכא מטון נהורין, ולא מטון, ולא
אתיידעו לאו הכא רעותא, ולא מחשבה.

בר נהיר מחשבה, ולא אתידע ממאן דנהיר,
כדין אתלבש ואסתים גו בינה, ונהיר מאן
דנהיר, ואעיל דא בדא, עד דאתפלילו כלהו
כחדא. וברזא דקרבנא כד סליק, פלא אתקשר
דא בדא, ונהיר דא בדא, פדין קיימי כלהו
בסליקו, ומחשבה אתעטר באין סוף. ההוא
נהירו דנהיר מניה מחשבה עלאה, (נ"א ולא ידע

איהו בה כלל), אקרי אין סוף, דמניה (נ"א ומניה)
אשתכח וקיימא ונהיר למאן דנהיר, ועל דא
כלא קאים. זפאה חולקיהון דצדיקיא
בעלמא דין, ובעלמא דאתי.

תא חזי, האי סטרא אחרא, דאקרי קץ כל
בשר, כמה דקשורא אשתכח לעילא בחדו,
אוף הכי נמי לתתא, בחדוותא, ורעותא
לאסתפקא כלא לעילא ותתא, ואימא קיימא
עלייהו דישראל, כדקא יאות.

תא חזי, בכל ריש ירחא וירחא, כד סיהרא
אתחדשא, יהבין ליה להאי קץ כל בשר,
חולקא חדא יתיר על קרבנין, לאתעסקא ביה,
ואשתמש בחולקיה, ויהא סטרא דישראל
בלחודייהו, בגין דיתאחדון במלכיהון.

ודא איהו שעיר, בגין דאיהו חולקא דעשו,
דכתיב ביה שעיר. (בראשית כז) הן עשו אחי
איש שעיר. ועל דא איהו אשתמש בחולקיה,
וישראל אינון משתמשי בחולקיהון. בגין כף
כתיב, (תהלים קלה) פי יעקב בחר לו יה ישראל
לסגלתו.

ותא חזי, האי קץ כל בשר, כל רעותיה לאו
איהו אלא בבשרא תדיר. ובגין כף,
תקוונא דבשרא תדיר לגביה, ועל דא אקרי קץ
כל בשר. וכד איהו שליט, שליט על גופא,
ולאו על נשמתא, נשמתא סלקא לאתרה,
ובשרא אתייהיב לאתר דא, כגוונא דקרבנא,
דרעותא סלקא לאתר חד, ובשרא לאתר חד.
ובר נש דאיהו זפאה, איהו קרבנא ממש
לכפרא, ואחרא דלאו איהו זפאה, לא.

בגין דביה מומא, דכתיב (ויקרא כב) פי לא לרצון
יהיה לכם. ועל דא צדיקא פפרה איהו
בעלמא, וקרבנא ממש. זפאין אינון צדיקיא
בעלמא דין, ובעלמא דאתי.

ויבם הענן את אהל מועד, דהא כד חפא עננא
ית משכנא, שראת שכנינתא בארעא,
ואתעבר רוחא מסאבא, דאיהו קץ כל בשר

בא וראה, הצד האחר הזה
שנקרא (בראשית) קץ כל בשר, כמו
שהקשר נמצא למעלה בשמחה,
אף כף גם למטה בשמחה ורצון,
לספק את הכל למעלה ולמטה,
והאם עומדת על ישראל פראוי.
בא וראה, בכל ראש חודש וחדש
כשהלכנה מתחדשת, נותנים
לקץ כל בשר הזה חלק אחד יתר
על הקרבנות להתעסק בו
ומשתמש בחלקו, ויהיה הצד של
ישראל לבדם, כדי שיתאחדו עם
מלכם.

וזהו השעיר, משום שהוא חלקו
של עשו שכתוב בו שעיר. (בראשית
כז) הן עשו אחי איש שעיר. ועל
כן הוא משתמש בחלקו, וישראל
משתמשים בחלקם. משום כף
כתוב, (תהלים קלה) פי יעקב בחר לו
יה ישראל לסגלתו.

ובא ראה, קץ כל בשר הזה, כל
רצונו אינו אלא בבשר תמיד.
ומשום כף תקוון הבשר תמיד
אליו, ועל כף נקרא קץ כל בשר.
וכשהוא שולט, הוא שולט על
הגוף, ולא על הנשמה. הנשמה
עולה למקומה, והבשר נתן
למקום הזה, כמו הקרבן -
שהרצון עולה למקום אחד,
והבשר למקום אחד.

ואדם שהוא צדיק, הוא קרבן
ממש לכפרה, ואחר שאינו צדיק
- לא, משום שיש בו מום, שכתוב
(ויקרא כב) פי לא לרצון יהיה לכם.
ועל כן הצדיק הוא פפרה בעולם
וקרבן ממש. אשריהם הצדיקים
בעולם הזה ובעולם הבא.

ויבם הענן את אהל מועד. שהרי
כשפסה הענן את המשכן, שרתה
שכינה בארץ, והעברה רוח
הטמאה, שהוא (בראשית) קץ כל
בשר, מהעולם, והסתלק ונכנס
לגב תהום רבה, ורוח קדשה